

GUD VELSIGNE VÅR HERRE

ET INTERVJU OM OG MED KJELL AUKRUST

AV TORGEIR HAUGEN
FOTO HENRIETTE BERG-THOMASSEN
TEGNINGER KJELL AUKRUST

Sitatet er Ludvigs og kan stå som uttrykk for Aukrusts omgang med skaperverket i fortellinger, tegninger og malerier i mer enn femti år. Han har en forbausende evne til å la seg engasjere i livets vidverdigheter, sjøl om det nok er det lille formatet som er blitt hans varemerke. Vi gjenkjenner dette i fortellingene, som veksler mellom novellen og det lyriske; i tegningene, som stort sett er i samme størrelse som man møter i bøkene hans (flere av tegningene hans er faktisk utført med lupe!) og i maleriene, hvor de færreste er større enn A4 ark. Men det lille formatet går også igjen innholdsmessig: Det er hverdagslivet med trivialiteter, daglige gjøremål og høytid som står i sentrum.

Alt er filtrert gjennom enkeltmenneskenes persepsjon enten det gjelder humlasve og vel, lyn og torden eller Sicilias eruptive grunn, hvor mennesket kjenner angsten for krefter hinsides egen kontroll. Slik bringes leserne nært inn på de episodene og tildragelsene som Aukrust formidler. Det at det meste er sjølopplevd, minsker ikke denne effekten. Men det er mange som har opplevd merkverdigheter, få som klarer å gi dette en form som fascinerer alle.

Historiene hans er blitt folkeei og vi har hørt fortellinger av han så langt tilbake som vi kan huske. Man skulle nesten tro at en mann som har fortalt sine historier til venner og bekjente, kolleger og presse uttallige ganger, ville være lei. Men, neida: Aukrust er like glødende engasjert og deler gjerne med andre fra sitt evige oppkomme av historier, enten det er gamle episoder eller noe nyopplevd. Av nysgjerrighet og undring over en av disse

merkelige skapningene som klarer å spre så mye glede og som virker så levende, får jeg tak i Aukrust og avtaler et intervju med han.

Jeg og Henriette treffer han på Midtåsen en av disse helt ordinære novemberdagerne – regntung og litt trist. Han tar vel imot oss i det kombinerte rommet: stue og arbeidsværelse, og hjelper oss ivrig til rette. Aukrust er fortsatt en pen mann og ut fra bildene jeg har sett av han må han ha vært litt av en sjarmør i sin ungdom. Øynene hans glimter som små lyskilder i et fint lite nettverk i rynker av smil, konsentrasjon og tilstedeværelse, men det skimtes også en svak glime av engstelse langt bak, under den sjarmerende fernissen.

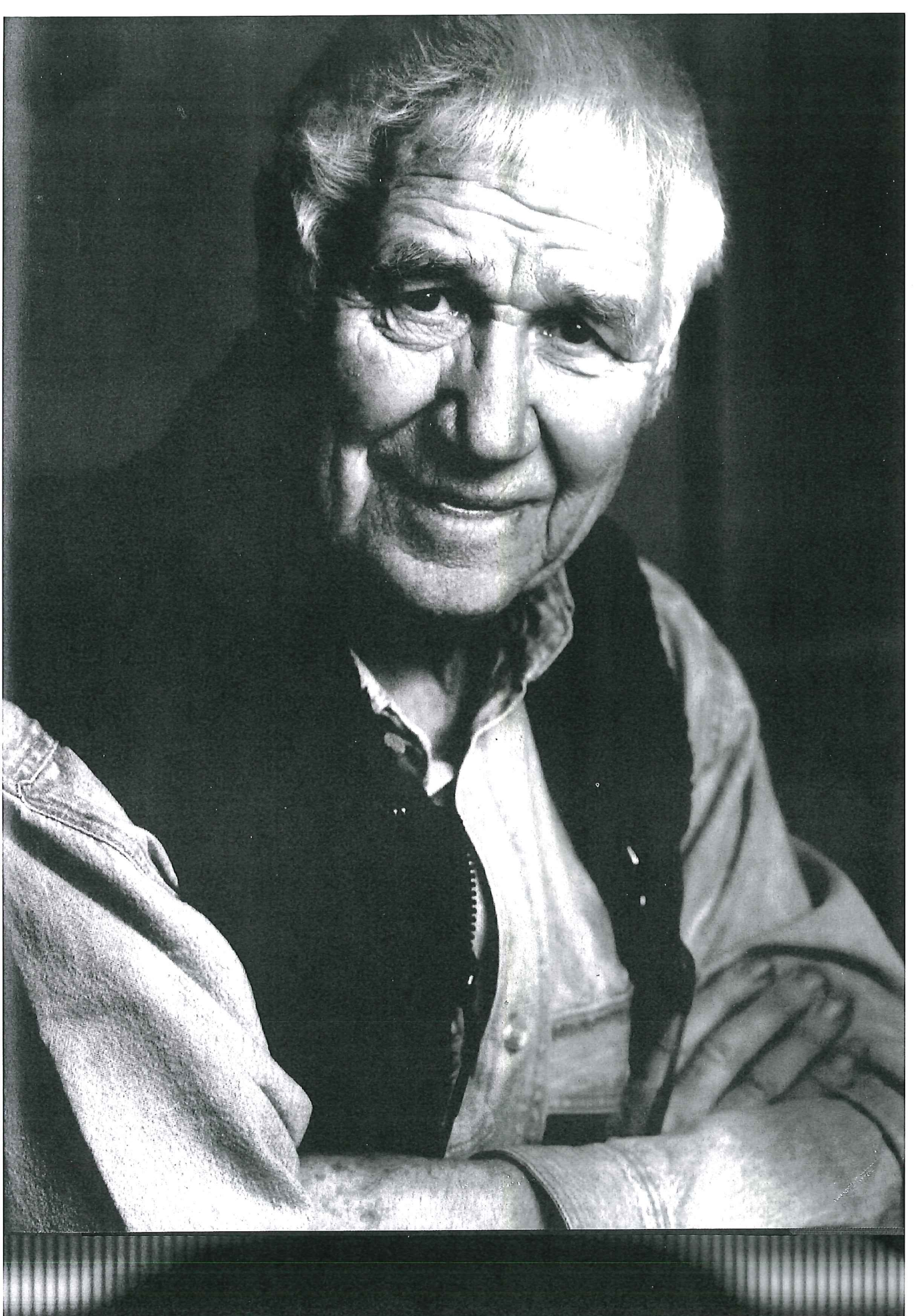
Vi starter med utvandringa fra Alvdal.

NÅR FLYTTA DU TIL OSLO?

Jeg flytta til by'n som femtenåring. Far ble valgt inn på stortinget for bondepartiet. Jeg gikk først et halvt år på snekkerskole (Vestre Elvebakke), hvor jeg ble mobba, men så fikk Henrik

Sørensen meg inn på Kunst og Håndverksskolen. Jeg var bare seksten år og altfor ung – jeg tror det var attenårsgrænse da, men Henrik Sørensens ord var lov den gang.

I den perioden bodde jeg på hybel med min fire år eldre bror, Odd, i Inkognitogata hos fru Arntsen. En gang hadde hun bytta om matpakkene til meg og bror min og jeg fikk egg og leverpostei og annet godt. De matpakkene jeg hadde fått til da bestod av hardt brød med tørr ost og var uspiselige. Det var bror min som styrte finansene serru. Det var derfor *han* hadde fått gode matpakker. Men da han oppdaga dette, flytta vi. Jeg har også bodd i Schwensens gate og i Ullevålsveien 48. En periode delte jeg hybel med studiekameraten

min, Reidar Lynes. Han døde av tuberkulose, ellers ville han ha vært nåtidas Munch. Etter Kunst og Håndverksskolen begynte jeg på Statens Kunstakademi og gikk der til toogfjor. Men på grunn av nazifiseringa dro jeg til Alvdal og meldte meg som jordbruksarbeider.

I nittenfemogfjor ble jeg tegner i *Vårt Land*, men da abonnementstallet gikk tilbake på grunn av tegningene mine,

skifta jeg til *Dagbladet*.

Også skulle jeg ut i militæret:

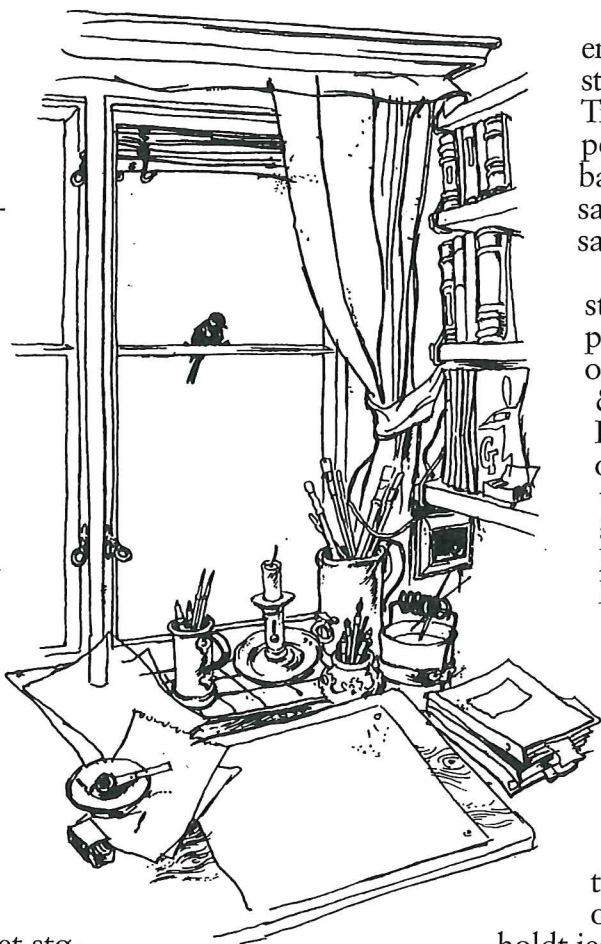
På grunn av en manndomsprøve i Alvdal i niårsalderen, som bestod i å kjøre ned Steijela til Storsteigen landbruksskole på sykkel, ble jeg klassifisert som hjelpedyktig B.

I denne bakken var det en krapp sving som jeg ikke klarte. Jeg braste gjennom gjerdet og ut på jordet og har hatt en meniskskade siden.

Jeg forestilte meg en tid på et støvete arkiv en eller anna plass, men så traff jeg en fyr som dimitterte. Han fortalte meg at det var bruk for en ledig tegner i *Mannskapsavisa* [nå *Forsvarets forum*]. Jeg troppa opp for kaptein Odd Hjort-Sørensen som spurte hvor jeg kom fra. Da han fikk høre at jeg kom fra skiløperbygda Alvdal, sa han

«De er ansatt.» Der ble jeg værende etter endt militærtjeneste – på den tida var militærtjenesten på et halvt år, trur jeg. Jeg fikk faktisk betalt 15 kroner for en enspalter og 30 kroner for en tospalter. Det var ganske mye penger og like mye som i *Dagbladet*. Der begynte jeg med en spalte som het Folk & Fe. Jeg skulle tegne, men så overtok jeg hele greia. Det utvikla seg til å bli

«Hvis jeg finner et ord jeg liker godt, sparer jeg på det.»

en «crazy»-stil, en slags Trangviks-posten basert på samfunns satire.

Den første Flåklypaboka het også Folk & Fe. Så Flåklypa oppstod vel rundt åtteogfjor. Etterhvert kom det

flere figurer til. Det var leveringsfrist hver fjortende dag, og den

holdt jeg. Men en utgave blei postlagt i Tyrkia i veska til en kamel ved et vanningshøl sommerstid, og den kom ikke fram før juletider. Men for et halvt år sia ga jeg meg. Det får holde med ni årganger av Flåklypa – det vil si, det blir Flåklypa under OL på Lillehammer. En får holde LOOC litt i øra. De er jo gale der oppe.

HVORDAN KOM DU PÅ IDEEN Å BEGYNNE Å SKRIVE?

Det begynte med Folk & Fe. Og så var det sentimentale grunner. Jeg syntes også det var moro. Dessuten pressa min gode venn Dagfinn Grønset på. Han spar-ka i gang det hele; sa noe slikt som: «Kan du ikke skrive en historie, slå ned på papiret alle disse historiene du går rundt og forteller.» Den første fortellinga,

«Østerdalsjul,» var i *Østlendingen*. Så prøvde jeg meg i

Dagbladet. Jeg gikk opp til Gunnar Larsen med en fortelling – jeg tror det var fortellinga

«Halv meter for kort»

– og lurte på om den kunne være av interesse. Dagen etter stod den på trykk. Deretter fikk jeg beskjed om å fortsette å skrive. Dette var på begynnelsen av femtitallet. Jeg husker også jeg kom med en historie om'n Ivar Bakken. Han satte huet fast i et sekstiliters mjølkespann fordi han skulle sjekke den gode akustikken. Da sa Gunnar Larsen at jeg ikke skulle bringe inn for mange figurer i fortellingene mine: «Dette er en typisk Simenhistorie.» Og slik ble det.

REPRESENTERER SOLAN OG LUDVIG ULIKE SIDER AV DEG?

Det kan du si. Jeg er Solan før de fylte femti, som hopper på ski, driver med utfor og kjører rally. Jeg var veldig opptatt av fart. Etter femti blei alt fali. Da blei jeg Ludvig, eller stallnissen Nystumoen.

STALLNISSEN NYSTUMOEN VENDER TILBAKE TIL ALVDAL. ER DETTE ET UTTRYKK FOR AT HAN IKKE FINNER SEG TIL RETTE I BYEN?

Ja, han passer ikke i by'n, men han passa nesten ikke i Alvdal heller. En stallnisse er avhengig av nærhet slik som en hestemule og ikke en kald Ferguson. Det eneste stedet en nisse kan ha en misjon nå til dags er på Glåm-

Det var avduking med hornorkester og synging av «Eg heiter Mysil Bergsprekken og bur upp under fjell.» Men jeg lurar nå på når turistene kommer og skal lese plata i steinen hvor det står:

dalsmuseet, hvor han kanskje får sjansen til å stikke huet ut av ei glugge under et TV-opptak. Men da det omsider gikk rykter om at en fyr hadde fått seg en gamp igjen i Alvdal, tok 'n Rørostoget oppover. Nå ser jeg 'n bare ved juletider.

ER DET OGSÅ SLIK AT DEN LIVSFORMEN DU SKILDRER I FORTELLINGENE FRA BARNDOMMENS ALVDAL, ER I FERD MED Å FORSVINNE?

Det er både óg, men det blir ikke det samme. I Alvdal lå vi en to, tre år etter moten. Slik at når de hvite slalåmgamasjene kom på moten i Alvdal, hadde vi døm på øss når vi gjekk på dans og følte oss rektig så fine. Det at for eksempel lekene er av plast, har også endra mye. Vi måtte lage lekene sjøl, slik som bilen «Blue bird», hvor Simen var motor'n. Ideen hadde vi fått av rekordforsøket til «Blue bird», som passerte 300 kilometer i timen i saltlakan. Vi skjønte ikke at det var Salt Lake. I tillegg har TV'n og utdanning gjort sitt. Nå får en alt inn i stua. Alvdal ligger ikke lenger slik på etterskudd. I min ungdom kunne nesten ingen engelsk heller, bortsett fra slike typer som hobbyjurist Sindre Piltingsrud.

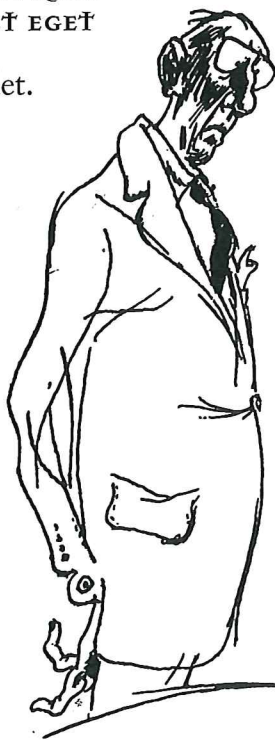
DU SKILDRER NATUR OG LANDSLIV MED STOR KJÆRLIGHET. MEN VISER SAMTIDIG EN STOR FASCINASJON FOR TEKNIKK. STÅR IKKE DISSE TREKKENE I

MOTSETNING TIL HVERANDRE?

Nei, jeg har ikke inntrykk av det. Ofte var det slik at jeg ikke hadde nok stoff til Flåklypa, så jeg begynner med noen rablerier: noen rundinger og slik. Plutselig sitter jeg med en oppfinnelse. Så satte jeg på tekst til slutt. Det er også en måte å drive ap med teknikken på.

FLÅKLYPA TIDENDE OG SKIKKELSENE DERFRA BLE VEL PÆRMEST SKAPT SOM FIGURER SOM MULIGGJORDE Å KOMMENTERE TREKK OG HENDELSER I SAMTIDA VÆR HELE TIDA Å SKULLE BLI BESKYLDT FOR INJURIERENDE UTSAGN. MEN ETTERHVERT HAR JO DISSE FIGURENE PESTEN ERVERVET EGET LIV?

Ja, det er riktig det. I Sokndal kommune har de til og med satt opp et minnesmerke over Mysil Bergsprekken ved Jøssingfjorden. Først trudde jeg det var en spøk og henvendte meg til min gode venn Arve Solstad for å høre hva han trudde. Han var skeptisk han óg. Men det viste seg å være sant.

Hvordan skal en oversette detta og hva vil døm tru?

DITT SAMARBEID MED IVO CAPRINO VARE EN KASSASUKSESS, HVORFOR BRØT DU DET?

Jeg jobba i fire år med Flåklypafilmen. Det fikk greie seg. Ivo ville ha en ny film, men jeg sa nei. Og så fikk jeg et tilbud fra balletten som jeg slo til på. Arbeidsmessig fungerte det greit. Nå holder jeg på å lage en tegnefilm om Gurin med reverompa. En haug med russere sitter for tida på Lom og tegner for harde livet.

I BØKENE DINE ER SOLAN EN FRODIG FIGUR, MEN HAN I

FILMEN PÆRMEST ER SIVSFORIVF-FIG?

Det var Ivo det, også var det at det skulle være en

barnefilm. **MEN, DET HADDE IKKE GJORT NOE OM SOLAN HADDE VÆRT MER LIK SEG SJØL FOR DET? Nei, det syns ikke jeg**

«Jeg tar ikke fem øre for å kaste bort flere dager på dill».

heller. De lakrisbåtene han driver og deler ut skulle egentlig vært drammer serru. Det var slik det var tenkt.

HVORDAN BLE FLÅKLYPAFILMEN TIL?

Vi hadde tidligere laga småserier for NRK. Men etterhvert ble scenene for lange, så vi bestemte oss for å lage en helaftens spillefilm. Det hadde seg slik at jeg hadde tegna Il Tempo Gigante for *Adresseavisa*. Vi bestemte oss for å bygge opp alt rundt denne bilen. Men, vi hadde ikke noe manus og så var det en uke til søknadsfristen gikk ut i Kulturrådet. Jeg satte meg derfor ned og tegna hele filmen scene for scene, nesten som en tegneserie, og skrev kommentarer til. Det ble 428 tegninger på en uke. Jeg jobba døgnet rundt. Det var også i forbindelse med Flåklypafilmen at Ludvig oppstod – han hadde vært brukt i «Hold Norge rent» kampanjen i 1965. Rollen til Ludvig var egentlig tiltenkt stallnissen Nys-tumoen, men så hadde jeg plakaten av Ludvig fra aksjonen på kjøkkenveggen. En dag jeg satt der fikk jeg det for meg at jeg kunne bruke den figuren der. Jeg ringte til Ivo og sa at jeg hadde en ny figur til filmen. Han lurte på hva dette var, men jeg sa han fikk vente til neste dag og se.

HVORDAN FIKK DERE LAGA BILEN?

Understellet ble laga på Sæter auto og karosseriet ble laga av en italiener på Ullern auto. Ideen til asfalten som krølla seg til hops lengte filleryer da Il Tempo Gigante rusa motoren fikk jeg etter å ha lånt Porschen til rallykjøreren Kjell Gudim. Jeg skulle hente Dagfinn Grønset på Elverum og kosta på oppover, men syntes ikke riktig at jeg fikk opp farten. Ikke for det, jeg hadde kjørt forbi det som var av biler og telefonstolpa sto tett de, men speedometeret viste

ikke mer enn hundreogtredve. Det var bare det at jeg etterpå fikk vite at speedometeret viste «miles». Jeg hadde kjørt i tohundre kilometer i timen. Da jeg kom fram til Elverum hadde jeg brukt toogførti liter bensin. Det er ganske mye for strekningen Oslo-Elverum. Så ville innehavøren av bensinstasjonen og andre folk som kom for å glana, at jeg skulle gi en demonstrasjon av fartsvidunderet. Jeg rusa'n, ga flatt jern og bråbremsa litt lenger borte. Det var nylagt asfalt og bak meg var det blitt krøller i'n.

HVORDAN HAR DET SEG AT EN LAIDKRABBE FRA MØRKE ØSTERDALEN, KOM TIL Å BLI HOBBYSJOMANN OG ITALIAFRELST?

Hvis en befinner seg på asfalten, blir det til at en raser i vei. Hvis det ligger en bil foran deg, må du nesten kjøre forbi. På sjøen forandrer folk karakter.

Ola nordmann blir tilogmed hyggelig. Så er det også kontakten med naturen da, stemninger. Dette gjelder også i stor grad Italia. Monet var i Norge og kunne ikke male. Grunnen til dette var at'n kunne se kongler på tohundre meters avstand. Det går ikke an å male når det er så klart. Kunne du forestilt deg impresjonis-

men uten den disen som er rundt middelhavslandene. Den skaper en stemning.

HVORDAN HAR DU KLART Å BEHOLDE BARNET I DEG HELE VEIEN?

Det er medfødt det. Jeg tar ikke fem øre for å kaste bort flere dager på dill. En periode hadde jeg dilla på bilbaner og rigga opp en svær bilbane som gikk over hele stua (ca. 40 kvm?). Den satte jeg opp etter at Kari [kona] hadde gått på jobb og tok ned igjen før 'a kom hjem. Jeg hadde merka banen slik at

jeg visste hvor jeg skulle slippe opp gassen og hvor jeg skulle gi full

pine. På den måten slo jeg alle og klarte å holde

bilen på banen der de andre skar ut i bokhylla.

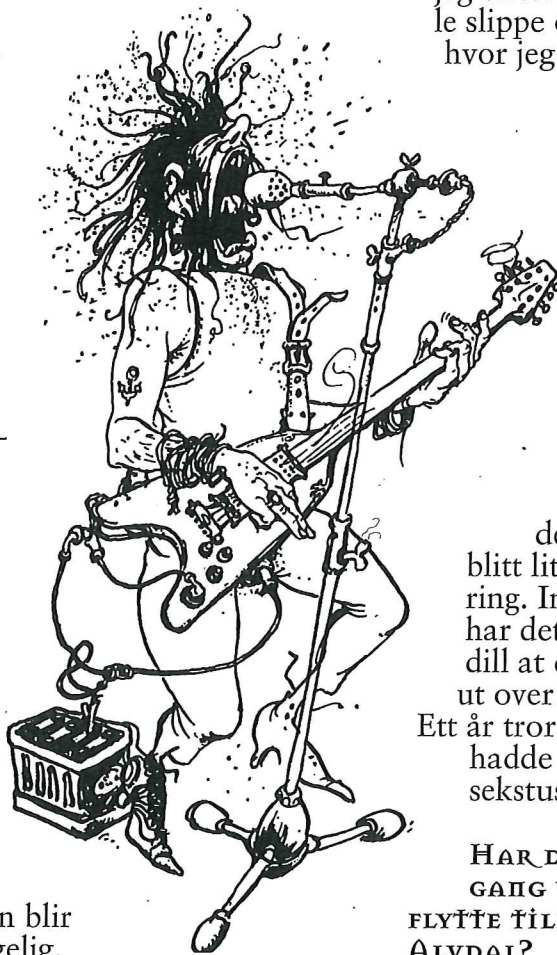
Men etter at de andre deltagerne fikk vite

det, har det blitt lite bilbanekjøring. Innimellom har det vært så mye dill at det har gått ut over inntekta mi.

Ett år tror jeg at jeg hadde en inntekt på sekstusen kroner.

HAR DU NOEN GANG VURDERT Å FLYTTE TILBAKE TIL ALVDAL?

Jeg har slått det fra meg. Arbeidet mitt er her, både forlag og aviser befinner seg i Oslo. Dessuten er det kalde vintre i Alvdal. Det er ikke bare moro å sitte på en utedo i førtigraders sprengkulde med bar bak. Da bærer det fort inn igjen til en varm ovn så man kan få tint opp understellet. Men jeg savner

lyset i Alvdal.

OPPRETTELSE AV AVKRUST-MUSEET I ALVDAL HAR IKKE GÅTT HELT SMERTEFRITT. KAN DU SI NOE OM DET?

Ja, det har vært mye tull om hvor museet skal ligge hen. Bygda delte seg i to, den: De som ville at det skulle ligge på Steia og de som var for Taverna'n. Det blir Taverna'n. Det hadde vært trist om det hadde blitt liggende på Steia fordi veien skal legges om. Da ville museet blitt liggende som en avstikker og ingen ville ha funnet veien dit. Det blir et flott museum. Vinnerutkastet er tegna av Sverre Fehn. Han fikk den franske medaljongen for en tid tilbake og er en fin arkitekt. Der blir det kinosal, Reodor Felgen-verksted, bibliotek, restaurant hvor de serverer tradisjonell alvdalskost, pluss sjølv utstillinga mi – den som var på Nasjonalgalleriet i 1987 – og rom til andre utstillinger med mer.

HVA HAR VÆRT DINE LITTERÆRE FORBILDER? OG HVA LESER DU GJERNE I DAG?

Jeg leser lyrikk og biografier. Romaner er ikke noe for meg – Kari tar seg av det. Det kjeder meg, bortsett fra Hamsun og Hemingway. Jeg er mer opptatt av virkelige personer og ikke slike oppdikta greier. Lyrikk derimot gir meg mye. Der er jeg glad i Karin Boye og Edith Södergran og sjølsagt bror til far min, Olav Aukrust, også er det Olaf Bull og slike. Einar Skjæråsen har også noen fine ting. Men også Hamsun; han var nok med på å skape stilen til Wildenvey og Olaf Bull. Moderne ting har jeg ikke noe sans for. Det er naturlyrikken som treffer meg.

HVA SLAGS MUSIKK OPPTAR DEG?

Det er klassisk det: Mozart, Bach, Beethoven, Monteverdi. Musikk er viktig for meg. Jeg har spilt inn 100 C 90 kassetter med, såkalte, highlights som jeg

lytter til. Rockemusikken kan jeg ikke fordra, særlig ikke hardrocken. **HVA MED NYERE MUSIKK?** Den syns jeg ikke noe om, det er ikke noe for meg.

HAR DU NOEN FORBILDER I NÆRFOR DEN HUMORISTISKE SJANGEREN?

Nei. Hva skulle det være da? Jeg liker jo Albert Engstrøm og Storm P, men den svenske og danske humoren er så ulik den norske at det er lite hjelp å få der.

KARI ER KONSULENTEN DIN OG STRYKER MED HARD HÅND. DU HAR SJØL GITT ET EKSEMPEL HVOR EN HEL DAGS ARBEID BLE TIL SETNINGEN OM BROR DIN: «HAN LESTE BØKER FRIVILLIG.» ER DET FORTSATT LIKE MØYSOMMELIG Å FORME EN HISTORIE?

Ja, jeg skriver opp igjen en åtte-ti ganger. Det var jo litt stusselig den gangen da å stå der med to fullskrevne sider og så sitte igjen med én setning etter at Kari hadde hørt på. Men jeg liker å skrive. Hvis jeg finner et ord som jeg liker godt, sparer jeg på det. En periode hadde jeg en liten notisblokk som jeg skrev i når ånden kom over meg. Men folk stoppa for å se. De trodde jeg tegna. Så, nå har jeg fått meg en liten båndopptager som er så liten at den går inn i handa mi. Hvis det er noe, snakker jeg bare lavt i den. Nå slipper jeg å drive og notere i mørket også. Jeg ville ikke forstyrre Kari, så jeg slo ikke på lyset når jeg fikk en idé.

Men det var ikke alltid like lett å lese det jeg hadde skrevet. Men jeg har fortsatt et lølbladssystem, en hel skuff full. (Aukrust viser meg begeistra en skuff med et intirikat lølbladssystem. Det er alt fra vanlige ark til utrevne kalenderdatoer, kvit-

teringer og tvilsomme reklameblokker med skriblerier.)

DU BRUKER EN DEL DIALEKT, MEN IKKE SLIK DET SNAKKES I ALVDAL?

Jeg bruker en del ord og vendinger, men ikke alt. Skulle jeg skrive «småryssen kliv over fjella», ville ingen forstå noe. Jeg er også opptatt av den sammenhengen et ord inngår i og skiller mellom gråstein og edelstein. Stein er frodigere, saftigere og passer derfor bedre som et kraftuttrykk. I tillegg varierer jeg mellom sne og snø. **DU ER MED ANDRE ORD OPPTATT AV HVORDAN SPRÅKET KLINGER?** Ja, dessuten er jeg opptatt av rytme – også bruker jeg korte setninger.

DU HAR EN NOE TILSVARENDE VARIASJON I TYPOGRAFI (HVORDAN EN SIDE ER SATT OPP) OG ORTOGRAFI (SKRIFTBILDET/RETTSKRIVING) I FLÅKLYPA TIDENDE. HVORDAN GÅR DU FRAM HER?

Jeg tar det på feelinga. Jeg syns for eksempel det er lidderlig moro å skrive som Sindre Piltingsrød med innvikla setningskonstruksjoner. Men det hender at jeg bommer. En fyr som har satt seg godt inn i forfatterskapet mitt, undersøkt og så videre, har for eksempel funnet ut at jeg et sted skildrer en biltype noen år for tidlig. Så både form og innhold må tas med en klype salt. Og ikke minst årstall: Det er jeg dårlig på, det er

«Det var jo litt stusselig den gangen da å stå der med to fullskrevne sider og så sitte igjen med én setning etter at Kari hadde hørt på».

Kari som har rede på den slags.

Ї ТЕГНІНГЕНЕ БРУКЕР ДУ
ТҮДЕЛИГЕ СТРЕКЕР, МЕНС ДУ І
МАЛІНГА ДІ БЕПҮТТЕР СЕГ АВ
ЕН МЕР ДІФФУС СТРЕК. ХВОР-
ФОР ДЕННЕ ФОРСКЈЕЛЕН?
Det er penselen det og stem-
ninger. I malinga er jeg mer
opptatt av lys og det sakrale.

ТЕГНІНГЕНЕ БЕФІННЕР СЕГ І
ЕН ФOLKELIG OG NORSK TRADI-
SJON MED RØTTER І ROMAN-
ТІККЕН, МЕНС МАЛЕРІЕНЕ ЕР
МЕР ІНСПІРЕРТ АВ ІМПРЕСЈО-
ПІСМЕ OG ЕКСПРЕСЈОПІСМЕ OG
УТЕНПЛАДСКЕ СТӨРРЕЛСЕР
(СКАГЕН-МАЛЕРІЕ, МОПЕТ
OG CHAGALL). НВА
ЕР ГРУППЕН ТІЛ ДЕТ-
ТЕ?

Det er ulike
perioder og
tider av mitt
liv.

ЈЕГ СҮПЕС ЈЕГ
FORНЕММЕР
ЕН ВІСС САР
ТОНЕ І ДЕГ
ПОЕН СТЕДЕР?

Ja, det er
også en
stemning
som teksten
«Til mor»
fra Ludvig.
Det kommer
en melan-
kolsk hver-
dag innimel-
lom. En blir
gående å ten-
ke og titte ut av
vinduet. Men for
å ikke bli helt ille, bruker jeg
å kalle inn en halvfull og tvil-
som Solan som blåser av det
meste. Han ser stort på det og
er ikke så opptatt av bagateller.

БРИНГСВЕРД HAR SAGT POE
SLIK SOM AT LEKEN OG HUMO-
REN ER AV EN HÖYERE ORDEN
ENN ALVORET FORDI LEKEN
OGSÅ ІНПЕНОДЕР АЛВОРЕТ.
НВА ЕР ДІН КОММЕНТАР?

Jo, det er helt riktig det – det er
jo klart.

ЈЕГ СҮПЕС ДЕТ ЕР ЕН ПÆРМЕРЕ
ТОНЕ ПАР ДУ СКРІВЕР ОМ
СОЛАН OG ЛУДВИГ. ЕР ДЕТ
ЛЕТТЕРЕ Å СКРІВЕ ПÆРМЕРЕ
ГЈЕННОМ ОППДІКТА ПЕРСОНЕР,
ЕЛЛЕР HAR ДУ БЛІТТ МЕР АПЕН
ПÅ ДІНЕ ЛІТТ ЕЛДРЕ ДАГЕР?
Jeg har ikke tenkt på det slik,
men det er blitt tettere mellom
de lyriske passasjene. Og den
nye boka mi blir annerledes. Jeg
har rent fra meg.

I lune og gode historier er Aukrust, histori-
er og geberder ett, mens i alvorli-
gere emner blir blikket fjernere og
rynkene flere. Det renner ikke
lenger ut av han og kroppen
hans blir liksom for stor.

Han står nesten tilbake
som en litt ribba
fugleunge som seint
har blitt bråvoksen
og oppdaget at ver-
den er så stor så
stor og en sjøl så
forskrekkelig liten.
Og jeg kan bare
dikte inn i denne
tausheten en angst
for virkeligheten?
Og jeg ser fram til
nye sider i
Aukrusts diktning
– en diktning hvor
nok lyrikken står
sterkere enn tidli-
gere.

I trygg forviss-
ning om at han har
en ny og mere
alvorlig bok liggende til
bearbeidelse i skuffen i stua, for-
later vi han. Været har ikke blitt
noe bedre, men det er nå ganske godt å
være til når slike som Aukrust finnes. Hen-
riette stikker på et fotooppdrag og jeg drar
hjem for å spille «Juleoratoriet» av Bach.

ГУД ВЕЛІГЕНЕ ВАР ХЕРРЕ
FOR АУКРУСТ!

KJELL AUKRUST

- 1920 – født på Storsteigen landbruksskole i Alvdal 19. mars; far Lars O. Aukrust, rektor; mor Louise, født Walmsnæss; bror Odd og søster Eline
- 1936 – begynner på Norges Kunst og Håndverksskole
- 1939 – treffer Kari påskeaften
– debuterer på Høstutstillinga med en tegning til Tor Jonsons dikt «Hjarte trassar Gud» som den yngste debutanten gjennom tidene
– begynner på Statens Kunstakademi
- 1942 – Statens Kunstakademi legger ned
- 1945 – gifter seg med Kari
– debuterer som maler på Høstutstillinga
- 1952 – *Ofofbanen 50 år. 1902-1952*, red. Tryggve Strøm, tegninger og vignetter av Aukrust
- 1953 – *Rørosbanen i landets tjeneste*, omslag og illustrasjoner av Aukrust
- 1958 – *Simen*
- 1959 – *Folk & Fe. Flåklypa Tidende 1*
- 1960 – *Bror min*
- 1961 – *Dobbelsats og Freske fraspark*, skuespill
– *Muskedunder og sirupssnipper*, skuespill
- 1962 – *Flåklypa Tidende 2*
- 1964 – *Bonden*
- 1965 – Ludvig oppstår i forbindelse med «Hold Norge rent» aksjonen
- 1966 – *Je og 'n Solan*
- 1967 – *Friskus'n fra Ogdalen*, av Torgeir Brandzæg og Nils Werenskiold
- 1968 – *Flåklypa Tidende 3*
- 1970 – *Flåklypa Tidende 4*
- 1973 – *Hilsen Solan og Nystumoen*
- 1975 – *Flåklypa Tidende 5*
- 1976 – *Flåklypa Grand Prix*, billedbok
– *Melvind Snerken fra Innsbruck*
- 1977 – *Ludvig*
- 1978 – *Flåklypa Tidende 6*
- 1979 – *Slipp ham inn!* Erindringer
- 1980 – *Humor og poesi i strek*
- 1981 – *Flåklypa Tidende 7. Halstein*
- 1983 – *Guttene på broen*
- 1986 – *Flåklypa Tidende 8. Reodor Felgen*
- 1987 – Separatutstilling på Nasjonalgalleriet Flåklypaballetten
- 1988 – *Lykkelig er den...* – erindringer
- 1989 – *Jø, så fyse!* En bok om Kjell Aukrust
- 1990 – *I lys av månen*. Utvalgte historier og hvordan de ble til
– *Det rotfaste folket*, av Dagfinn Grønset med tegning av Aukrust
- 1991 – *Gurin med reverompa*, billedbok
- 1992 – *Flåklypa Tidende 9. Emanuel Desperados. Budbringeren fra Morgedal*
- 1993 – *Galleri Aukrust* av Finn Jor – om Aukrust som billedkunstner
– *Samlede verker*, 12 bind
– *Edmund Bakkens OL eventyr*, kasset

Lista er ikke komplett: I tillegg kommer en rekke illustrasjoner til bøker; samleutgaver; nyttigjvelser; pluss at han deltar i antologier, leseverk m.m. Han har også laga ting for radio og TV.